

Res, prispeli so do razpotja: nekaj korakov po stezi je do male vasi.

Duhovnik je za trenutek postal. Zroč v jasne dečkove oči je dejal:

»Dobro! Rad ti bom pomagal po svojih močeh. Obiščita me v nedeljo z mamom.«

S hvaležnim pogledom je dečko obljubil. Vesel je nato hitel za drugimi domov.

Duhovnik je sam nadaljeval pot proti domu. Še vedno mu je vstajalo vprašanje: kaj bo iz tega dečka, obenem pa mu je še odmeval preprosti, a jasni dečkov odgovor: Postal bi rad duhovnik — za mladino...

Kaj je postal ta deček?

Prav pred petdesetimi leti je bilo, 31. januarja 1888. Preko Turina v Italiji pravkar doni večerni Ave. V skromni sobi velikega zavoda leži duhovnik, častitljiv starček, miren, nem. Na obrazu blažen nasmeh, globok mir. Dolga vrsta dečkov gre mimo tega svojega največjega prijatelja v življenju, duhovnika Don Boska. Vsak z rosnimi očmi zre nasmeh na njegovem obrazu, osrečujoči nasmeh, ki ga je bil tolikrat deležen v življenju. Vsakemu se zdi, da zdaj zdaj zopet spregovore usta besedo, kot jo je le on, Don Bosko, znal povedati na srce. — Sedaj pa le še nem nasmeh.

In letos, ob petdesetletnici te ločitve: tisoči in tisoči njegovih duhovnih sinov — salezijancev, desetisoči mladih src, ki v salezijanskih zavodih v svoji pripravi na življenje z veselim srcem in pesmijo na ustih služijo Gospodu, stotisoči njegovih prijateljev po vsem svetu se ga s hvaležnostjo spominjajo, pojo mu navdušene hvalnice, zagotavljajo mu zvestobo, žele posvetiti svoje življenje po vzoru njega, svetnika katoliške Cerkve — sv. Janeza Boska.

## Mladina pri kralju za božič 1937.

